

Deliri

Feia setmanes que l'esdeveniment s'anunciava; periodistes i canals de tot el món en proclamaven l'arribada. Sabia que el moment arribaria, però no n'havia previst la brutalitat.

Les vuit tocases; una claror enlluernadora, acompanyada dels primers sorolls de l'endemà d'una ensordidora nit en blanc, ho il·lumina tot. Els treballadors, vestits amb uniformes idèntics, caminen d'un costat a l'altre revisant que tot estigui a punt.

Dos quarts de nou. A l'altre costat de la frontera, la multitud s'amuntega. Veig tendes de campanya i rostres pàl·lids que han passat la nit al ras, vigilant les portes. Semblen refugiats d'una catàstrofe que encara no ha esclatat, esperant el senyal per assaltar les nostres reserves.

Les nou en punt; s'aixeca el reixat i el silenci s'esquerda. Comença el joc.

L'allau humana entra amb una fúria animal. No busquen refugi, busquen botí. Corren, s'empenyen i s'insulten, oblidant qualsevol rastre d'humanitat. A les nou i tres minuts, les meves companyes de fila ja han estat arrencades del seu lloc, carregades per mans frenètiques. A les nou i deu, el buit al meu voltant és desolador. El metall despul·lat de les lleixes és el testimoni mut del saqueig.

Finalment, un home s'atura davant meu. Té la mirada buida i la suor li recorre el front. Em palpa, em comprova amb l'ànsia de qui troba un tresor entre runes i m'arrenca de l'estanteria. M'encén per provar-me i el meu rostre de vidre s'il·lumina en alta definició, reflectint la seva pròpia bogeria. No és la fi del món, és Black Friday, i jo només una pantalla de cinquanta-cinc polzades que voldria estar apagada per no haver de veure mai més tal carnisseria.